

Ukininkas

Prekė laikraščio:

Prusose ir į Austriją 3 auks.
Į Ameriką ir į kitas svetimas
žemes 5 auks.
Į Rusiją (kuvertuose) 5 rub.

LIETUVOS

UKININKŲ LAIKRAŠTIS.

Prekė apgarsinimų:

Už eilutę smulkaus
rašto arba už jos vietą per
pusę puslapio 60 fenigų.

IŠEINA DU SYKIU PER MĖNESĮ SU MĖNESINIŲ PRIEDU.

Maskolių agentai ir jų darbai.

Lietuvoje visos vietos apšodintos atėjusiais iš gilios Maskolijos valkatomis. Visuose valsčiuose raštininkai (pišoriai) yra statomi ne vietinių gyventojų — ukininkų, bet juos atsiunčia taip vadinami žemininkų tarpininkai (zemskij posrednik). Visi tie vyrai vyresnys bės tarnai, priplūdėliai maskolių bajorijos, ar vaikai maskolių popų, kurie savo tėvynėje savo tėviškes praskolinę atvažiuoja į Vilnių, o čia eina ir prašo vietų jenerolo Orževskio, o tas, kaip vadas jų, visus aprupina, kaip galima. Rudeniop, ypač Rugsėjo mėnesio sulaukus, paleidžia kareivius iš pulkų. Raštininkai, kapralai — visi, kurie moka skaityti, rašyti, tie nebenor grįžti į savo pusę ir čia pasilieka. Eina pas policijos vyresniusius, prašos priimti ant tarnystės: uriadninkais, sargais prie policijos ir tt. Kiti eina pas žemininkų tarpininkus, visi turėdami viltį pastoti kokiame valsčiuje per raštininkus. Vieni gauna vietas, o kitus ragina pasilikti, sakdami: „Kad pasitaikys vieta lieki, tad gauši. Dabar rudno, eik į sodas mokyti nkininkų lietuvių vaikus skaityti, gauši duoną ir užmokesnį.“

Prie sunkaus darbo maskolius nenori eiti, o labiau kapralas ar feldfėbelis; tie laiko savę per vyresnius, prašos į žandarnus, uriadninkus, valsčiaus raštininkus. Visiems nėra vietų, alkis spaudžia, eina į sodas; keliauja prie valsčiaus raštininkų, kaip savo vientaucių ir vietikių, prašos, kad tie savo rodomis padėtų pastoti į vaikų mokytojus.

Valščiaus raštininkas nuo savęs pradeda įkalbinėti ukininkams priimti per žiemą vaikus mokyti, kad tik duotų sodoje vietą, valgi, ir nemažiau per 25 vaikus; kad susirenka daugiau nuleidžia už mokymą pigiau, po dešimtį skatikų, žodžiu sakant, po 50 skatikų nuo galvos kas mėnesį, o kad vaikų 50,

tai ir po 40 skatikų. Kad priima tokį mokytojus, kas rytmetį auštant vaikai tur susirinkti į viešus, ukininkų paskirtus, namus. Trioboje viduryje aslos tur buti pastatytas stalas, o aplinkui vaikai ant suolelių sėdi. Elementorius tas mokytojas išrašo per žigunę iš Maskvos, išleistus kas-žin kokio išgamos Bogdanovyčiaus, su caro paveikslu — po 5 skatikus.

Vaikai pirmą dieną susirenka. Mokintojas, paėmęs vieną elementorių, rodo vaikams caro paveikslą ir sako: ar žinot, keno čia matote paveikslą? Musų caro, musų žemės Dievo, kurs mums pinigų dirbdina, kurs yra Dievo atsiųstas mus visus valdyti, o mes visi, jo vaikai, vergai, turim jį garbinti, ir delto šitą paveikslą knygutę elementorin užlaikyti nesudraskytą. Už tą patį carą, kas vakarą giedosime giesmę (*Bože caria chranj*). Ryto rytą visi atsineškite po lasdą, tarpuose skaitymo aš jums mokinsiu ir kareivystės, o dabar pradėsim mokyti: visi turite sykiu sakyti pirmąją raidę ir kitas. Vaikai pradeda tarti, o mokytojas žiuri į visus, kurs netaria drauge, tam grumoją su pirštu ar už ausies patraukia, sakydams: „neatsilik nuo kitų, visi kartu tur šaukti — az, buki vedi... kaip vienas!“ Antrą dieną vaikai atsineša ir po lasdą. Mokytojas liepia visas kerčioj sustatyti. Paskui visus stato į eilę, kiekvienam įduoda lasdą: „Se tavo šaudyklė, turėk štai taip! o dabar visi pakelkite kairę koją ir lengvai žengsime — raz, dva, tri!“ Kad gerai žengia, iš šalies stovėdams šukauja: *levoi, levoi* (kaire, kaire)!

Kaip raides taip išsimokina, ir toliau skaito visi vienu balsu — *gra, bra, mra, capa, cape, capi!* ir t. t.

Kas vakarą mokytojas, kaip vadas, gieda giesmę už carą. Giedojimą pabaigus, visus atleidžia eiti namon gulti.

Tokie mokintojai valdžios pagirti, ir pavarasio sulaukę, gauna vietas uriadninkų ar valsčiaus raštininkų.

Tarpuose mokinimo-šukavimo, susipažinęs toksai mokintojas pradeda vaikų klausinėti: ar tėvai, motinos, seselės, kiti didesnieji jų broliai, ar tur knygutes savo namuose, kokias: — ar latviškas, ar lietuviškas, ar skaito, ir kame laiko paslėpę. Kada tokiu būdu ištiria, slapta parašo uriadninkui, kad šitą nkininką iškrėstų ir atimtų kalendorių ir kitas knygeles ir patrauktų į sudą.

Tankiai pasakoją vaikams, idant, kada pramoks skaityti, kitą žiemą prašytų tėvų, leisti juos į didesnę popų mokyklą, kurioj „batiška“ juos daugiau išmokysiąs. Tai tokie maskolių steigimai ir jų mokslas Lietuvoje.

Krantys.

Turėkime viltį!

Po metų metai skubina, bėga,
Ir ten begalinuose amžiuose žusta . . .
O žmonės aplinkui vis snaudžia ir miega,
Ir, regis, nenor da iš miego pabusti . . .

Nerupi daugumui, aplinkui kas daros:
Nemato neturtėlio brolio turtingas;
Vagis ten teisingą į kalinį varo,
Ir silpną begėdiškai spaudžia galingas . . .

Vai, žmones, jus žmones, tarp žvaigždžių,
tarp jurių
Rubežių nežino jau jusų gudrybė!
Bet klausiu, ar daugel iš tų didžių burių
Suprant', kas *teisybė, laisvė ir lygybė*?

Nedaugel da tėra tokių ikišiolei,
Bet vis, laikui bėgant jie dygsta . . .
Turėkime viltį, Lietuvinkai broliai,
Nes niekas taip greitai nevyksta! . . .

Šiaulėniškis.

Apysaka apie vieną amerikietį.

— Kaip tu godžiai žiuri į mano darbą!
Na, ką, ar patinka tau mano amatas? Kaip tik paugėsi, ir tavę kalvystės išmokysiu. —
Teip kalbėjo, kaustydamas arklių, kalvis į mužutėlį berniuką, apsivilkusį nuskurusiais drabužiais ir stovintį šalia kalvės ir su atida žiurintį į kalvio darbą.

— Dėkui tamstai, — atsiliepė maziukas
— aš verčiau busiu spaustuvininku.

— E-e, iškur tas tau galvon atėjo? —
klausė juokdamosi kalvis.

— Jug gi spaustuvininkai knygas dirba.

Tai buvo Suvienuytose Valstijose, Amerikoje. Vaikiukas, kursai taip drąsiai apreiškė savo palinkimą sodžiaus kalviui, buvo Horacas Grili (Greeley), irėjo tasyk vos šeštus metus.

Kada Horacas sukako devintus metus, jau buvo perskaitęs visas tėvų knygas, ir kaimynuose, kur tik kokias užėjo, buvo godžiai perskaitęs.

Vargingas mažojo Horaco tėvas laikė vieną nedėlinį laikraštį; ir vaikas nekantriai laukdavo tos dienos, kada gromatnėšys turėdavo jį atnešti; gromatnėšys dažniausia ant pusiaukelės jį pasitikdavo, ir, gavęs laikraštį, Horacas tuojaus atsisėdavo šalykelėje ir imdavo godžiai skaityti, ir išmokdavo kone visą numerį iš galvos. Mažam Horacui buvo dideli dyvai, kaip tokius daigtus, kaip laikraštis, padirba spaustuvėje. Vargingi jo tėvai buvo pasisamdę mažą sklypelį žemės, ant kurio, abudu darbuodamiesi ir vargdami neturėjo kada su mažu suneliu nė pasikalbėti; tik kartais vakarais motina apsakinėdavo Horacui visokius nusidavimus iš gyvenimo pirmųjų ateivių Amerikos žemėje.

Pabaigęs dvyliktus metus, jaunas Horacas priverstas buvo sviete duonos jieskotis. Atsisveikino tada su tėvais ir iškeliavo. Atvykęs artimiausian miestan, susirado didžiausiąją to miesto spaustuvę ir apsidrąsinęs prašėsi nuvesti pas jos savininką.

— Ar tai tamsta valdai viską šitoje spaustuvėje?

— Teip! — tarė savininkas.

— Aš norėčiau įstoti pas tamstą mokslan.

— Bet, mano mielas, — tarė savininkas, žiūrėdamas su abejojimu į Horaco lopytus drabužius ir į rudus jo plaukus, — ar tu ir turi tam reikalingą prierangą? Jug tas darbas ne taip lengvas, kaip tau rasi rodosi. Begu esi buvęs kokioje mokykloje?

— Būte nesmi niekur buvęs, bet skaičiau daugel, gal ką ir išmokau . . .

Tokia drąsa ir išmintinga kudykio kalba patiko spaustuvės savininkui. Išleidęs kalbon, persilindėjo, kad mūsų Horacas mokėjo daugiaus už kitus savo vienmečius berniukus, ant kurių jau buvo dang vargo ir skatiko padėta. Ponas Blis (teip vadinosi tasai spaustuvininkas) priėmė Horacą į savo spaustuvę. Čionais jisai išbuvo moksle kelerius metus, dirbo stropiai ir ištikimai, ir pertai laimėjo visų meilę ir prisirišimą. Tame laike jisai įstojo į amatininkų draugystę, vardu „Patarnių Draugystė“, kurios siekis buvo — susijęs vakarais pasisnekėti apie svarbinius reikalus pagerinimo savo buvio ir yvairus nusprendimai tame dalyke. Ant tų susirinkimų savo gražia iškalba ir išmintingomis patarmėmis Horacas įgijo garsą ir įtekę. Visi jį mylėjo ir garbėjo laikė lyg suaugusį vyrą, nors jisai buvo da labai jaunas.

Bet neužilgo Blis'as pakliuvo į skolas ir buvo priverstas uždaryti savo spaustuvę. Horacas nustoko vietos ir pasijuto sunkiame

padėjime bėsas, nėra nebuvo nieko susitenkinęs, kadangi visą pelną dalindavosi su tėvais. Todėl nukeliavo į Naują-Jorką ir ėjo per spaustuves, įieškodamas darbo; bet veltai: jo išbalęs veidas ir nelaimingi rudi plaukai baidė nuo jo kiekvieną. Biednas Horacas didžiai nuvargęs vaikštinėjo po miesto gatves (ulyčias), nežinodamas ką beveikti, — kaip štai vienas kurpius, kurį jisai buvo pažinęs vienoje valgykloje, patarė jam eiti spaustuvėn „Vest“, kur esą reikalinga darbininkų. Ant rytojaus apie kokią penktą iš-ryto jau musų bernaitis sėdėjo prie minėtosios spaustuvės durų. Kad būtų jį tada pamatęs p. Elrath'as, tos spaustuvės savininkas, vienas turtingiausių išleistųjų laikraščių Naujame Jorke, išvydęs jo prastus rubus ir išblyksusį nuo nuovargio veidą, nieku būdu nebutų išpėjęs, juog netrukus su džiaugsmu vadins jį savo draugininku. Sykiu su darbininkais išiveržė Horacas į spaustuveį ir puolėsi prie spaustuves užveizdo prašyti darbo. Užveizdas, pasigailėjęs nuvargusio berniuko, davė jam tuo tarpu darbą, bet ilgai jo laikyti neketino — dėlei jo negražių rudų plaukų. Norėdami Horaco koveikliausiai išsibodėti, padavė jam sustatyti vienas knygas, rašytas kelioms kalbomis, kurių nė vienas darbininkas nenorėjo nė įrankas imti. Bet didei nusistebėjo patsai užveizdas ir visi darbininkai, kada musų Horacas atidavė puikiai atliktą darbą, kaip rasi nė vienas kitas nebutų įstengęs atlikti. Tada spaustuvės užveizdas pamatė, kad tai ne paprastas darbininkas, ir apdraudė jį ant metų. Teip pradėjo savo gyvenimą sviete Horacas Grili.

Per savo tvirtą ir teisų būdą bei didį stropumą jisai vis kėlėsi augstyn, ir po tulo laiko pastojо draugininku turtingiausio kasdieninio laikraščio, vardu „New-York Tribune“. Kada Grili pralobo, tai suvisu atsidavė tarnavimui savo tėvynei, ir turėjo didelę įtekumą: nė vienas svarbus veikalas be jo nebuvo darytas, visi didžiunai klausė jo patarmės. Horacas Grili lyg pabaigai savo gyvasties neprastojo savo prastumą. Kiti užmetinėdavo jam, juog nemokas pasielgti pagal savo augštą stoną; kiti vėl išjuokdavo jį, vadindami niekadariu, bet visuomenė laikė jį garbėje. Niekum neužmiršo jisai savo jaunystės vargų, ir daug gero darė ir nesė pagelbą reikalaujantiems. Grili'o geradarinumas buvo plačiai žinomas. Kartą vienas pažinstamas paklausė, kiek jis pelnyjęs, išleisdamas vieną svarbų veikalą, kursai buvo labai paplitę, ir Horacas pasakė gana didelę sumą.

— Kaip tai? Ir vis tai jau turi savo kišenyje? — sušuko svečias.

— Nesakau to, bet viskas jau kitų kišenėse, — atsakė Horacas.

Metuose 1872, kaip buvo skyrimas prezidento Suvienuytųjų Amerikos Valstijų, didžia mynia Grili'o garbintojų pastatė jį į kandidatus, bet išskirtas tapo kits, kurs gavo daugiaus balsų.

Mirus tam garbingam vyrui, visa šalis užsidėjo gedėjimą. Visi raidžių statytojai susidėjo ant paminklo tam garbingam vyrui. Paminklas tapo nulietais iš vieny raidžių, atsiųstų iš visų spaustuvių. Gyvenimas Horaco Grili'o duoda mums gražiausią pavyzdį, ką gali pasiekti darbštus, teismus ir mylūs mokslą žmogus. Nuo Horaco Grili'o galime pasimokinti, ir kaip savo turtą suvartoti: visi žinome, juog nieko drange nenusinešime į aną svietą; o jei ką gero žmonijai padarysime, tai amžina garbė užsipelnysime.

Pagal lenkišką parašė Pusmergelė.

Iš Lietuvos.

Iš Naumiesčio pav. (Suvalkų gub.) Lapkričio 11. dieną žmonės buvo suraginti ant prisiegos naujamjam carui. Tai buvo nedėdienis. Žmonės, žinoma, viena, baimingi, prie to ir paklusni, o antra, greitai ant naujienu: tai iš namų išėjo dideli ir maži, seni ir jauni, o namuos pasiliko kokia bobutė ar visai maži vaikai; kituose namuose nebuvo nė kam apsišerti gyvuoliai. Bet musų žmonės nežiuri ant to, kad tik valdžios prisakymą pildytų, o gyvuoliai gal ir padvėsti — tai nieko.

Žinojo kožnas, kad bus prisiega, bet nežinojo, kokioj valandoje, tačiau didžiama išsirengė anksti rytą iš namų, skubindami maskolių prisakymus stropiaus pildyti, nekaip paties Dievo. Saikinimas prasidėjo tiktai per nišparą, trečioje po pietų. Bažnyčioje žmonių buvo labai mažai, ypač vyrų nebuvo daug, bet po nišparo kaip pradėjo eit, rodos, kad kas juos varo. Bažnyčios viduryje buvo pastatytas stalelis pasirašyti po prisiegai. Žmonės, nežinodami, kam tas stalelis, o norėdami patirti, grudosi nuo didžiojo altoriaus pas tą stalelį ir vėl atgal — jau negražu buvo ne žiurėti. Bet kas buvo prie pasirašymo per maišatis, tai retai atsitinka namuose Dievo!

Nėsa čia kiekvienas gali suprasti: kožnam striokas namo, — vakaras, kelias šlapias, kitasai paliko tuščius namus, o prie to žmonės įgąsdinti lasta ir bauda, kožnas, norėdamas išpildyti valdžios prisakymą, lindo už viens kito: o ant durų stovėjo žemskiai ir neleido laukan, idant visi pasirašytų. Riksmas pakilo bažnyčioje. Atbėgo kunigas D. ir padavė vieną vaikną žemskiems vesti į lastą, — nežinau už ką, nėra tuo tarpu jau nebuvau bažnyčioje; kiti pasakojo, kad tasai vaikas suvisu nekaltas buvęs.

Argi kunigėliai negalėjo suprasti, juog prie pasirašimo pakils maišatis bažnyčioje? Kam reikėjo leisti butinai bažnyčioje pasirašyti? Gal sakys: nuo valdžios taip buvo prisakyta; bet kodėl paskui atsirado vieta pasirašymui, ir lagi kelios, ne viena!?

Ir tasai siekimas traukėsi kelias nedėlias, tai kodėl žmonėms to pirmiaus neapskelbėte? Jug kiti būtų suspėję ir kitą dieną tai atlikti, ir būtų apsiėję be tokių netinkančių namuose Dievo atsitikimų. Dabar — žmonės jau ir teip baizingi, o da įgąsdinti visokių gudruolių — tai ko-čia gero gali tikėtis!

Ir ką gavo tie, kurie tą dieną pasirašė?

Nieko negavo. Daugumas da girdėjo žodžius kaliavonės nuo kunigų ir kitų viršininkų, o kitasai, kaip ans vaikinas, pakliuvo į lastą;*) ne vienas da gavo ir į sprandą, — tai pelnas! O paskui tokioj naktėje trauk namon per purvynis ir balas mylia, pusantros, o kitasai ir dvj mylias . . .

O ką gavo tie, kurie nepriesiekė ir ne pasirašė?

Ir nieko negavo. Bet vieni, turėdami svarbius reikalus, atsiliko, o kiti, suprasdami, juog tam siekimui bus gana laiko, parkeliavo sau laiku ir šviesoje namo be kokių priežasčių.

Dabar klausiu, kur akys tų pranašų, kurie švogždė, juog, kurie tą dieną nepriesieks, varys į Savalkus prisiekti — kūr akys tų pranašų?! — klausiu aš.

Kiti da ir dabar zaunyja visus niekus, kada jau aišku, juog iš to nieko nebuvo.

Yra ir tokių, kurie prie viršininkų visokias kalbas užveda, lyg rodos norėdami koki užmąymą ant mūsų prispaudimo paduoti, lyg koki ginklą maskoliams ir nagus įbrukti, idant paskui juos pačius da labiau vargintų.

Oi, lietuviai, lietuviai, laikas susiprasti!

Panėnupis.

Iš Naumiesčio pav. (Suvalkų gub.). Musų jaunuomenė teip augstai pasikėlė, kaip kokia labai apšviesta tauta. Skaitytojas pamislys, kad tai moksle teip augstai atsižymėjo musų jaunuomenė. Ne! Apšvietime jiė labai žema. Kad paklaustum daugelio, dusek po du kiek būtų, ne vienas sakytų penkiolika ar ką. O tokių yra daug. Bet pažiūrėkim, kaip jis eina: pats nežino, kaip eit, ar skersas ar įstrižas, — teip kaip arklys nusistovėjęs; žmogui iš šalies gėda žiūrėti į tokį pasielgimą. O dėlto nemoka eiti, kad apsiavęs su kaliošais. Kad ir jo sėrmėgaitė tinka tiktai gero žmogaus arkliui uždengti, o jan tie kaliošai teip

įėjo į madą, kad, nešnekant apie musų meisterius, jau ukininkų vaikai ir samdininkai nešioja: sakosi perką nuo šalčio, bet kits nė vasarą nepadedą, — nežino nė laiko, kada pritinka nešioti.

O musų meisterius tai kožnas žino, koki jie išmislinčiai ant to darbo; o jau tų kriaucių bei šiaucių tiek priviso, kad tarp žmonių ir priežodis atsirado (kad mestum į pulką žmonių su šunš, tai vis pataikytum į kriaucių ar šiaucių). Begip Dieve, kad tai būtų geri meisteriai, — tai būtų nauda ir jiems patiems ir žmonėms. Bet iš-kur gi gali būti geri! Bene eina į mokslą! Vienas nuo kito pasimokino metus ar dvejus, — jau ir meisteris. Tas vėl ima du-tris mokinius ir eina pas ukininkus esti duonos ir daryti drabužių, ir teip išsiplatino be jokio saiko. Katras tiktai tingi dirbti, eina prie kriauciaus ar šiauciaus, dėlto kad geriau. Jan dabar niekam nēr teip, kaip tokiems meisteriams; pertai ir ukininkų vaikai, užaugę vyrai, atsitraukia nuo tėvų ir eina neva remesto mokintis. Bet tokiems kas kitas rūpi: pas tėvus turi dirbti, per tai naktimis negal valkiotis, o prie tokių meisterių — naktimis trankosi, o dieną miega, už ką ir dirba pas vieną ukininką kelis mėnesius, o kur daugiau, tai ir pusę metų trunka, kol atsiuva trys vyrai. Bet iš teisybės jiems nė nēr kada dirbti: turgus, jomarkai, atlaidai, svodbos be musų meisterių neapsieina; lygiai ir į visus kitus susirinkimus musų meisteriai pribuva. Kol ukininkai prisiprašo, tai žiemą nuplėšia trinityčius, o vasarą skrandą; o kaip syki ateina, tai mažesnio ukininko suėda duoną, mėsą ir druską, o užmokestį, ogi atima. Jiems išrodo, kad nebrangu (nėsa maisto nerokuoja), o palei ukininkų rukundą išeina gana brangiai, dėlto kad už duoną neuždirba. Teip tai abi pusi išeina prastai. Kriaucių, kurs dirba su 2—3 mokiniiais, uždirbtų per metus nors kokią 150 ar 200 rublių; o kad pas ukininką dirbtų kelias dienas, o ne kelis mėnesius, ir rokuotų duoną, tai nebutų nė užmokestis mažas, o uždirbtus pinigus apverstų ant reikalingų daigtų, ne teip kaip šiandien. Kožnas beveik žino jų apsiėjimus, jan ne vienam jie įėdė į pusę kaklo; dėlto ir aš, neiškęsdamas, priverstas esmi išmėtinėti jų negerus darbus. Kiek, girdėjau žmonių skundžiantis: įduoda kelis rublius ant padarymo kokio daigto, arba teip išsiiprašo, — na, o paskui ką nuo jo imsi (kad jisai iš geros valios nenor atiduoti), ar dušią, ar sėrmėgą nuo nugaros? . . . O musų meisterių labai daug yra tokių.

Šitie mano žodžiai rašyti ne ant visų Lietuvos meisterių, tiktai ant prastųjų, nėsa kiekvienas skaitytojas gali suprasti, juog yra

*) Apie Naumiesčio lastą skaityk koresp. iš Naumiesčio Nr. 1. šių metų „Ukininko“.

ir gerų darbininkų; taigi geriejai meisteriai tegul nerugoja ant manęs, aš jų garbės nenoriu draskyti. O kurie elgiasi, kaip aš šičionais aprašiau, tai, persiskaitę tegul nemislyja, kad čia jų garbės nuplėšimas, nėra, kas teisybė tai negal buti nuplėšimas garbės; bet tegul palaiko tą rašymą per pamokinimą gerai velyjančio žmogaus, kurs buvo toks kantrus, juog nė vieno vardo nė pravardės nepasakė, nors kitas meisteris ir labai yra užsipelnęs; tegul, pamatę savo paklydimus, pataiso savo gyvenimą ir tepastuoja gerai darbininkais ir teisiais žmonėmis, kaip lietuviams pridera.

Panemupis.

Iš Mariampolės p. (Suvalkų gub.) Kitasyk kacapai atvesdavo lokius (meškas) į Lietuvą, dabar uždrausta lokius vadžioti, o kacapai tik neliauja lankę musų šalį. Pereitus metus atkeliavo keli kacapai į Pakaunę ir ėjo per sodžius, senus dalgius rinkdami, sakydamiesi, juog jie meisteriai ir perdirbsią senus dalgius į naujus ir labai gerus: kartą papusčius galima busią visą verstą kirsti. Žmonės, išgirde tokią šneką, daugumas tikėjo kacapams ir davė senus dalgius perdirbti. Po keturių mėnesių, teisybė, atnešė naujus dalgius, o atnešė anksti pavasaryje, kada nėra į ką pabandyti pjauti. Kacapai pasima po dalgi į abi rankas ir skilia ugnį, — kibirkštys kaip žirniai ritasi; o žmonės, matytami tokius ugninius dalgius, tik klausia, ką kaštuoja. Kacapai sako: rublį. Žmonės sako, kad perbrangu, kad dalgi ir už pusę rublio gali gauti. O kacapai sako: „O kad tau bus negeras ar sulenksi, tai mes turėsim tiką atnešti.“ Tai žmonės daugiaus nieko nė neįsako, — pirkto nuo kacapų dalgius ir mokėjo tiek, kiek kacapai prašė, t. y. po rublį už dalgį. Kada atėjo sienpjūtė, ir žmonės pabandė kacapų dalgius, tai pamatė, kad tokie patys, kaip ir tie, ką pas mus už pusę rublio gauni. Vienas mažumą geresnis, kits prastesnis, o kits ir visai niekam nevertas.

Lietuviai, nesidnuokime apgaudinėti visiems šalaviakoms!

J. Klipkus.

Iš Garliavos, (Mariamp. p. Suvalkų gub.) Bus jau keleri metai, kaip į Digrių sodžių, Garliavos par., atsibaladojo „Austrijos čigonai“ — ilgaus plaukais — ir apsisistojo pamiškyje, pasidirbė budas nuo lietaus. Čigonai ėjo per sodžius, katilus taisydami, mat, jie remestininkai, turėjo ir naujų katilų ir siulė ukininkams pirkti. O čigonės ėjo per sodžių daktarandamos ir į rankas žiūrėdamos. Atėjo pas vieną ukininką ir rado šeimininkę besergant; nežinia, kokia liga ji sirgo. Tuojaus čigonės apstojo ligonę: „Mes išgydysim gspadinę, visą amžį bus sveika“, ir t. t. Šeimininkė pasišaukė piemenuką patulkuoti, nėra

čigonės nemokėjo lietuviškai, tiktai lenkiškai, o piemenukas buvo iš Pakauinės, tai galėjo mažumą lenkiškai. Seniausioji čigonė pradėjo ligą iš šeimininkės varyti: liepė atnešti stiklėlį ir sidabrinį pinigų. Šeimininkė atnešė. Čigonė pripylė pilną stiklėlį vandens, paskui paėmė keturis auksinus sidabrinį pinigų, idėjo į stiklėlį ir sako: „Žiūrėk, tavo liga didelė, — vanduo bėga iš stiklelio. Atiduok savo ligą tam stikleliui pilnam vandens ir tiems pinigams ir mušk atgalia ranka per stiklėlį!“ Ukininkė teip ir padarė, o čigonė stiklėlį ir pinigų pasiėmė sav ir dabar liepė atnešti lašinių pusę palties, kopustų kibirą, duonos kepalą ir naują sejoną (andaroką) apsi-segti. Šeimininkė davė atnešti ir pastatė viską. Dabar čigonė vel klausia šeimininkės: „Ar atiduodi savo ligą tam sejonui, tiems lašiniams, tiems kopustams ir tam duonos kepalui?“ Ukininkė sako: „Atiduodu.“ Tai čigonė sako: „Nusisegk sejoną ir mesk atgalia ranka pro duris, ir tuos lašinius ir duoną ir kopustus, ir sakyk: aš jusų nekenčiu, aš jums ligą atiduodu.“ Ukininkė viską tą darė; o čigonės, suėmusios visus tuos daigtus nusi-nešė į pamiškį, o toji moteriškė — kvaila —, kaip sirgo, teip ir tebeserga.

J. Klipkus.

Iš Siaulių (Kauno gub.) Jau kelinti metai, kaip rusų valdžia įvedė naują kareiviską tvarką. Kaip žinote, pirma visi vyrai, kurie turėdavo nors kokią laisvę („lgotą“, „davadą“), pasilikdavo namie, ir jų valdžia, jau niekada nebeužkabindavo. O dabar visi, kuriuos tik gydytojai pripažysta tinkamais ir sveikais, turia eiti ant kelių nedėlių mokyti kareivystės. — Apie tai ir noriu pasišnekėti su „Ukininko“ skaitytojais, nes ant jų puola visa našta to bjauraus jungo, kurį ant musų užkrovė rusų valdžia. Bet gal atsakysite, juog ne mes vieni teip kenčiam, bet visi gyventojai, kurie yra po caro kumsčia. Teisybė, vienok delto vien negalima palaikyti to per gerą. Ir ištikrųjų, ar-gi smagu, jeigu pačiame darbymetyje iššaukia jaunos vyrukas ant visai niekingo darbo, ant to kareivisko mokinimo, kurisai susideda iš to, kad visaip kaip sustojus reikia bėgioti, kraipytis, arkytis ir pagaliaus rėkauti visokių paikus žodžius. Prie to tie vyrukai išsimokina tenai tiktai bjaurių žodžių, visokių negražių kalbų ir garsingo visoj pasaulėje rusiško keikimo, kurį ant nelaimės vis tankiau ir tankiau galima girdėti dabar ir Lietuvoje. Iš to kad atitraukia nuo darbo pačiame darbymetyje stipriausius vyrukas, tai dar tiek bėdos. Nors sunku gauti darbininkas pradžioj gegužio mėnesio, vienok prisispaudus vis galima šep-teip apsidirbti. Atitraukti žmones darbininkus nuo darbo naudingo ir pristatyti juos

prie visai niekingo — yra didi netiesa ir išjuokimas žmonių tiesų, ypač, kad visados galima rasti tokį protarpį, kada pas žmones mažai darbo, kaip antai žiemą, ar vėlai rudenį. Bet vyresnybė to nedaro, ir išsūkia tuos vyrukas, kurie paskirti mokytis, tankiausiai ar gegužio ar rugpjūčio mėnesyje, kada kaip tyčia pas Lietuvos žmonelius už vis daugiau darbo. Bet apie tai aš plačiai nenoriu rašyti. Patys ukininkai tai geriau žino. Kas užvis nesmagiau ir kas užvis labiau sujudina širdį kiekvieno teisingo žmogaus, tai kaip apseina visokie viršininkai — feldfėbeliai ir unteraficerai su tais išsauktaisiais vyrukais. Išsūkia tankiausiai, kaip žinote, ant 4 nedėlių ir per tokį trumpą laiką stengias įkalti visą kareivišką mokslą į žmones, daugiausiai nesuprantančius rusiškos kalbos, kurioj juos mokina. Prie to su jais tie mokytojai apseina teip gyvuliškai, kad matant net verkia verčia. Ašaros rieda ne vienam matančiam, kaip tie mokytojai daužo, spardo tuos lėtus vyrukus. Širdis plyšta, matant, kaip kantriai tie neva kareiviai kenčia visas tas neįpasakytas kančias. Pats kariumenėj tarnavęs, vienok lygšiol vis mislyjau, juog ne teip sunku tarnauti, kaip pasakoja kiti pagryžę nuo tarnystės. Bet kada šimet pavasaryje pamačiau, kaip Šiauliuose apseina su kareiviais vyresniejie, tai visai persitikrinau, juog ta tarnystė yra bjauriausia ir nežmoniškiausia, nors ji dar ir dešimts sykių būtų lengvesnė. Gyvuliškumas tų vyresniųjų eina teip toli, juog jie net ligonius nenori atskirti nuo sveikųjų ir juos kartu varo su sveikaisiais, kartais net kol parvirsta. Teip pernai viens iš mano pažįstamų nuvažiavęs į Šiaulius apsirgo rauplėmis. Nors jis skundęs „daktarui“, juog neigalis, vienok to nieks nežiūrėjo, ir jį kartu su kitais pastatė į eilę. Nelaimingas vyrutis ėjo tol, kol galėjo. Ant galo vienok parvirto, ir tik tada „daktars“ liepė jį pristatyti į ligonbutį. Bet kareivių vyresnysis („načelninks“) susigriebęs nusiuntė į tą ligonbutį kitą kareivį, kad jis atvartytų tą ligonį atgal į kazermas, kad jis pats atiduotų visas kareiviškas lietas (daigtus), kurios jam buvo iduotos. Ligonbutis atstu nuo kazermų mažiau mažiausiai pusanatro versto. Ir tokį galą turėjo eiti ligonis su rauplėmis per vėją ir šaltį*)! Žinoma, toks pasielgimas vyresnybės teip suvargino jo nebesveiką kuną, kad jis pasirgęs neilgai trukus pasimirė. Amžina atils! tau, brole, kurs nekaltai nukentėjai nuo tos prakeiktos valdžios! Nemislykit, skaitytojai, juog tai vienintelis atsitikimas. Ne. Aš tik vieną paveikslą tepriedžiau, kad neprirašyčiau viso

šio numerio (o gal ir daugiau), jei išrokuočiau visas tas bjaurības ir nežmoniškumas, kurias pernai pavasaryje mačiau Šiauliuose. Gal kiekvienam, jei ne kieme, tai bent kaime rasis tai viens, tai kits tų kareivių, kurie yra atlikę tą keturnedėlinę tarnystę. Tai tie vyrai gal apsakyti visas vyresniųjų nedorybes geriau, ne kaip man aprašyti. Visi jie vienu žodžiu patvirtins, juog kareiviškas amatas — nedoras darbas ir nenaudingas, juog geriau būtų namie sunkiausį darbą dirbti, nekaip, lyg bepročiai, bėgioti ir arkytis, klausant žodžių kokio nors pasgalvio unteraficerio. Va dar viena netiesa. Rodos, pagal sveiką protą, už susirgusius tame laike kareivius vyresnybė turėtų pati užmokėti, jei negydo kareiviškoj „lazaretoj“. Bet žiurėkit, kaip ji t. y. vyresnybė sprendžia: pagal jos paliepimą išsuktą vyruką laiko per kareivį ir sudyja kareiviškame sude net už menkiausį nusidėjimą, pakol jis sveikas, bet jam susirgus vyresniejie tuoju turia jį atskirti ir, iš kareiviškų surašų išbraukę, atiduoti civiliskai policijai. Tai daro todėl, kad vyresnybei nereiktų rupintis ligoniais ir nereiktų mokėti už gydymą. Ar tai ne šuniškumas, mieli broliai?! — Nors nesmagu, bet turiu tarp to viso pripažinti, kad unteraficerai lietuviai (ir latviai) šį pavasarį Šiauliuose buvo nedoresni, ne kaip unterapicierei rusai. Nežinau, ar visur teip buvo, vienok Šiauliuose iš unteraficerių, mokinusį susauktuosius kareivius, lietuviai ir latviai elgės užvis nežmoniškiau. Bet ne tik vien unteraficerai lietuviai pasirodė esą visai nedorais vyrais, bet ir žemesnieji perdėtiniai, teip vadinami „desėtninkai“, tarp kurių būvo da ir mano pažįstami iš Jonišio apygardės, B. ir S. Tie vyrai, rodos, pusėtini. Nors negalima sakyti, kad jie turėtų apščiai smagenų, vienok susėjus ir pasišnekėjus gali pamislyti, juog žmonės nors su žmoniška širdžia. Bet kada jie pateko į perdėtinius ant 10 kareivių Šiauliuose, tai jau visai atsimainė. Kaip mačiau, jie su savo broliais elgės kur kas bjauriau už kitą rusą. Kad unteraficerai lietuviai yra nedori vyrai, tai gal ir galima būtų tuo išsiteisinti, kad jie jau seniai tarnauja ir per ilgą laiką teip persijėmę yra rusiška dvase, juog nuo jų jau nė negalime reikalausti geresnių darbų. Bet kad mūsų pačių broliai, patekę į menkiausius perdėtinius ant savo brolių, teip baisiai atsimaino, kad jų nė pažinti nebenorja, tai jau didžiausi dyvai, ką galima išguldyti tik jų paikumu ir tamsumu. Ant galo kelius žodžius apie tai, kaip reiktų elgtis su tokiais nedorėliais. Plačių rodu žinoma, nėra ką nė rašyti. O trumpai, rodos, nebus pro šalį ką pasakius. Aš rodyju savo broliams, kad jie,

*) Pernai gegužės m. buvo labai šaltas.

negalėdami rasti teisybės pas rusų valdžią, imtūs patys „mokyti“ visus tokius nedorėlius, ne tik kariumenėje, bet ir šeių gyvenime. Kaip tai atlikti, išaugšto pasakyti nelengva. Kas kartą reiktų išrasti ir naujus budus pomokinimo. Apie tai yra gražiai parašyta priede 10 to num. 1894 metų „Ukininko.“ *Apie tai* teko man ne su vienu lietuviu šnekėtis, ir visi tur tą pačią nuomonę šiame laike, t. y. juog mums reikia neapsileisti visokiais pašlemėkais, išdavėjais, bet juos pamokyti, jeigu jie iš savęs nesiliauja blogai darę. —

Kikilis.

Iš Pakuršės. Kaip žinote, Kauno gubernatorius mėgsta tankiai lankyti savo guberniją. Toks tankus lankymas galėtų nemažai žmonėms naudoti atnešti, jei tik tas žmogus būtų žmoniškas. Bet jus žinote, meilingi skaitytojai, koks tas Kauno gubernatorius. Tai tas pats kraugerys Klingenbergis, kuris Kražiuose smaugė ir žudė mūsų nekaltus brolius ir seseris. Bet ne apie tai norėjau aš šiandien rašyti, ką jau seniai ir plačiai žinote, jei ne iš laikraščių, tai iš garsų, kurie pasklido po visą Lietuvą apie Kražius ir apie galvažudį Klingenbergį. Aš pranešiu tik truputį apie jo važinėjimą po Kauno guberniją, ir tai tik, kaip jis aplankė mūsų kaimelių, ką savo akimis mačiau. Važinėja jis po savo guberniją, neva „revizijas“ darydams. Bet kokios tos revizijos, tai bus aišku jau iš to, jei pasakysiu, kad Joniškio valsčiaus knygas Klingenbergio pagelbininkai pernai peržiūrėjo per valandą. O jūg Joniškio valsčius viens iš didžiausių. Prie jo priguli, jei neklystu, su viršum 500 ukininkų. Žagarės valsčius ne mažesnis už Joniškio, bet ir tenai revizija tęsė neilgiau, kaip valandą. . . O kad revizijos labai reikalingos, kiekviens pripažins, kas žino, keno rankose guli visa valsčiaus valdžia — ne tik mūsų krašte, bet visoje Lietuvoje.

Pradžioj Birželio buvo duota žinia, juog atvažiuosiąs į mūsų kampą Klingenbergis — tą reviziją daryti. Nežinau, kaip kitose gubernijose, bet pas mus gubernatoriaus apsilankymas yra didžiausia nelaimė ir sugaištis žmonėms. Kaip tik policija gauna žinią, juog pribus čia ir čia gubernatorius, tai pirmiausiai pradeda, kaip pasiutus, žmones gainioti ir bausti, kad kelius sutaisytų, tai yra žvyru apvežtų. Nors keliai pas mus, negalima sakyti, kad būtų geri, bet tai tik todėl, kad ponai neišduoda ganėtinai medegos jiems pataisyti. Vienok tankiai atsitinka teip, kad žmonės negal nė spėti kelio sutaisyti, kad ir norėtų ir medegos turėtų. Tankiai buna teip, kad policija patiria apie gubernatoriaus atvažiavimą tik keliomis dienomis prieš tai. Per tokį

trumpą laiką visai negalima paspėti, apvežti žvyru apleistą kelią, ypač, kad pas mus žvyro mažai, ir policija, eidama išvieno su ponu, nurodo vietą, kur gauti žvyro, toli nuo kelio. Tai atsitiko ir pernai. Policija, išgirdus, kad atvažiuos į Žagarę ir į Joniškį gubernatoriaus pagelbininkai ir pats gubernatorius, puolė smarkiai rupintis apie kelius, kad nors kuo prieš gubernatorių pasirodytų. Laiko buvo visai mažai — dvi-trys dienos. Tai ką daryti? Dabar jau prisėjo jai (policijai) ir su poneliais pasirokuoti. Žmonės, nerasdami niekur parankiui žvyro, atsisakė taisyti kelius. Policija, matydama, kad iš to ir jai gali išeiti negerai, užpuolė ir ant dvarininkų. Dabar atsirado ir žvyro ir kitos medegos, reikalingos kelių sutaisyimui. Gubernatorius pribuvo Žagarėn ant paskirto laiko. Sušauktieji dešimtininkai ir šimtininkai su visa augštesneja vietine policija sulaukė jį, kaip buvo prisakyta. Čia jis išbuvo kelias dienas. Ant laimės į Joniškį pats gubernatorius neatsidaužė, nors visą tą laiką Joniškio policija drebėdama laukė diens į dieną; kartu su jais turėjo laukti ir Joniškio valsčiaus „dešimtininkai“ ir „šimtininkai“, gaidami visai nereikalingai 3 ar 4 dienas. Butų dar nieko, jei to reikala būtų įstatymai, nors tai būtų ir neteisinga. Reik tik dyvytis iš mūsų „sodiečių policijos“ lėtumo ir nesusipratimo. Jūg jau vien dėlto galėjo neiti jo laukti, kad tai Klingenbergis, apie kurio nežmoniškų darbų nėra tokio žmogaus Lietuvoj, kurs nežinotų. Jei tai būtų žmogus geras, na, tai tiek dar bėdos, — sykį galima ateiti nors pažiopsoti. Bet jei ir gers gubernatorius ant paskirto laiko neatvažiuotų, tai „žmonių policija“ turia tiesą be jokios kaltės išsiskirstyti ir nelaukti kelias dienas, gaisinanti brangų laiką visai be reikalo. Į Joniškį jis teip ir neatvažiavo; atsiuntė tik kelius savo „činovnikus“, kurie ir padarė reviziją. O gubernatorius Klingenbergis tik linksminos sau Žagarėje Nariškino pilyje, neva kolera iš čia vaikydamas. Bet tikriausia priežastis, kodėl, jis neatvyko Joniškį, man rodos toji, kad jis turbūt užuodė, juog čia žmonės gali tokį paukštį ir gana nežmoniškai priimti, atmindami, ką jis su Kražiečiais padarė. Tai galima spresti jau iš to, kad pati policija stengėsi praplatinti garsą, buk dabar jau kitus gubernatorius, girdi kur kas geresnis, ne kaip tas Klingenbergis. Bet žmonės žinojo, kad tas pats tebėra gubernatorius, ir neklausė policijos garsų. Nors žmonės čia labai lėti, vienok gal būtų kas ir būtų atsitike, jei gubernatorius būtų Joniškį atvykęs. Mat, kantrybės gali pritrukti ir lėtiems žmonelėms. Pernai metų aplankymas buvo gana laimingas, nės

gubernatorius negavo važinėti tais keliais, kurių dėlei policija teip daug rupinos, ir neuždė nė vieno arklio savo nežmoniškų važinėjimui, kaip kitais metais atsitikdavo, kada jis atvažiuodavo pas mus. Bet kad nepamislųtumėte, juog jis tik lankytis temoka, pranešiu ir apie kitus jo rūpesčius. Kaip žinote, vyresnybė kasmetą renka žinias apie tai, kiek pasėta javų ir kelintą grūdą atneša tie javai. Tai Kauno gubernatorius ir užimanė išduoti paliepiamą, kad tos žinios būtų teisingos. Anksčiaus valsčiaus raštininkai ims, būdavo, atsiųstus poperėlius ir įrašys iš galvos žinias, kokių valdžia reikalaudavo. Bet Klingenbergis, tai žinomas ir norėdamas gauti teisingas žinias, prisakė valsčiaus „starsinams“ (vaitams), kad jie visas žinias surinktų nuo ukininkų ir kad butinai persitikrintų, ar tos žinios teisingos. Bet kaip tie vaitai persitikrins apie teisingumą žinių? Ir čia Klingenbergis pasirodė labai didelių galvočių. Jis prisakė, kad starsinai išmatuotų apšėtus žemės gabalus ir paduotų žinias jam (gubernatoriui). Matyt, jis mislyja, juog pas mus visi starsinai matininkai. Potam buvo išduotas gubernatoriaus prisakymas visiems „pristavamis“ ir uriadninkams — surinkti žinias apie ne medinius kryžius, pastatytus ne ant kapų, bet kaip paminklai kiemuose, šalykelėse ir t. t. Tie „načelninkai“ turėjo surašyti, kada tokie kryžiai pastatyti ir kam jie pastatyti, ir pranešti teipgi jam. Sako, tai dėlto surašė visus tokius kryžius, kad sužinotų jų skaitlių, nes neužilgo užginsią visai tokius paminklus statyti, o medinius neužginsią. Na, ar tai ne rupestingumas?... Ant galo dar apie vieną svarbų Kauno gubernatoriaus prisakymą. Tą patį laiką, kada policija rinko žinias apie kryžius, valsčiaus valdžia turėjo rinkti žinias apie karvelius. Ir dar kokias žinias! Klausta buvo, kokios veislės karvelius žmonės laiko, kiek jų laiko, kur deda tų karvelių vaikus ir kam juos laiko? Ar gi čia ne rupestingumas? Ką?...

Tur-but kitamet Klingenbergiui prireiks žinių ir apie žvirblius, jei dar pasiliks Kauno gubernatorium. . . . *Sukys.*

Smulkmenos.

Rado ukininkas berną jaujoje bekepant vištą ir klausia:

„Ką tu čia kepi?“

Varną.

Tai kodėl su skiautere?“

Kad senė.

Pinigus ir laiškus į Ukininko (ir Varpo) redakciją siunčiant, reikia šitoksai adresas padėti:

Hrn. Dr. Bruazis, Tilsit (Ostpreussen).

Rubliaus kursas 2 auksinai (markiai) 19 fenigių.

Turgaus prekės.

		Tilžėje.		Klaipėdoj	
		m. p.	m. p.	m. p.	m. p.
Kviečiai	už šėpelį	5 20	5 60	5 00	5 05
Rugiai		4 20	4 40	4 00	4 05
Miežiai		3 40	3 70	3 80	4 30
Avižos		2 30	2 80	2 50	3 00
Žirniai baltieji	už šėpelį	5 50	5 30	6 00	6 50
Žirniai rainieji		5 60	6 20	7 50	8 00
Roputės (bulvės)		1 60	1 8	1 40	1 60
Kiaušiniai		2 50	3 00	2	2 40
Sviestas	už šėpelį	70	90	80	1 10
Kiauliena		45	55	50	55
Jautiena geroji		35	40	70	80
Veršiena		55	60	25	50
Avinčiena	už centnerį arba šimtą svarų	35	40	40	55
Šienas		1 80	2	1 20	1 80
Šiaudai		1 60	1 80	1 60	2
Kuliai ruginiai		26	29	—	—
Sėmenys	už naują šėpelį	10	11	—	—
Tymotai	už centnerį	18	21	—	—
Kriūstienė	už 2 svarus	34	—	—	—
Avižų kruopos		44	—	—	—
Linai	už centnerį	—	—	28	—
Malcos prastesnėsės	—	—	—	46	48
Malcos gerosios	—	—	—	48	50

Apgarsinimai.

Vincas Š-la paaukavo ant Varpo bei Ukininko reikalų 19 rublių.

Lietuva.

„Lietuva“, nedėlinis laikraštis, išeina kas savaitę mieste Chicago, Amerikoje, ir talpina savyje naujausias ir svarbiausias žmonėms darbininkams žinias.

„Lietuva“ daugiausiai rūpinasi apie labai savo brolių lietuvių, traukdama juos į vienybę per politiskus klubus (Amerikoje) ir ragindama prie darbo.

„Lietuva“ įkurė Amerikoje „Lietuviškas kolonijas“, kur jau gerokas būrelis lietuvių apsipirko sau ukius ir gyvena laimingai. Dabar tenai kožnam lietuviui yralengva pradėti ukininkystę tarpu savųjų.

„Lietuva“ yra rašoma aiškioje ir visiems suprantamoje kalboje.

„Lietuva“ Amerikoje kaštuoja du daliaru, o į Lietuvą su parsiumtinu kaštuoja 6 rubliai.

Norint išsirašyti „Lietuvą“, ir pinigų už ją siunčiant, reikia padėti adresą tokį:

A. Olszewskis,

954 33rd. St., Chicago, Ill. North America.

„Lietuva“ galima gauti ir pas **M. Noveski**, Tilžėje, už 4 rublius per metus.

Turinys:

Maskolių agentai ir jų darbai. — Turėkime viltį. *Siaulėniskis.* — Apsaka apie vieną amerikietį. *Pusmergelė.* — Iš Lietuvos: Iš Naumiesčio. *Panėnupis.* Iš Mariampolės p. — Iš Garliavos. *J. Klipkus.* — Iš Šiaulių. *Kikilis.* — Iš Pakurės. *Sukys.* — Smulkmenos. — Rubliaus kursas — Apgarsinimai.

Vasario mėnesio „Ukininko“ priedas:

Amerika pirtyje.

Komedija.